

Η μοιρά μου νὰ σεβασθῇ ἐν ὄντερον καὶ μόνον,
Ἐν ὄντερον τὸ μετὰ σου τὸν βίον μου συνδέσων.

Λάζης τὸ ἀσμά μου καὶ πρὶν τὸ ἔτος ἀνατείλη,
Ἄς ἀνατείλη φίλημα εἰς τὰ ἀδρά σου χείλη.

·Αθῆναι, Ἰανουάριος 1875.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ (*)

Γλυκὰ ἀνάπνεες
Ωσάν πουλάκι
Τὸ πολυπόθητο
Ἐχνθὸς παιδάκι
Εἰς τῆς μανοῦλας του
Τὴν ἀγκαλιά.

Τὸ χλωμὸς πρόσωπο
Σιγὰ ἐκινοῦσε,
Οἶο περίλυπο
Τὴν ἐκυττοῦσε,
Σὰν νὰ τῆς ἔλεγε
Μάνx, ἔχε γειά.

Ἄφ' τὸν πχράδειτο
Ἡλθε πετῶντας
Ἐν ἀγγελόπουλο
Χαμογελῶντας,
Σ τὸ στόμα τοῦδωκε
Φιλὶ γλυκό.

Όλο τὸ σκέπτεσ
Μὲ τὰ φτερά του,
Καὶ σὰν ἀδέλφι του
Τὰ τρυφερά του
Χεράκια τὸ ἀτλωσ
Εἰς τὸ λκιμό.

Κι ἀγκαλιασμένη
Τὰ εὔτυχισμένα
Ψηλὴ ἀνεβήκανε
Σ τὸν οὐρανό.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΔΕΚΑΕΞΑΕΤΟΥΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

Ἐψες ἀκούσατε,
Τί δυστυχία!
Ρόδο μαράθηκε,
Μίx ωμορφία,
Πούταν τὰ καλλητῆς
Πρωτομαχία.

Τριανταφυλλούλουδο
Τὸ πρόσωπό της,
Φεγγαροθύάλσιμο
Τὸ μέτωπό της,
Εύκολολύγιστη
Σὰν τὴν ἐτιά.

(*) Τὸ ἀνωτέρω πτωμάτιον τοῦ ιατροφιλοσόφου Δ. Πελεκίστον ἐπίστειλαν ἡμῖν, σὺν ἄλλοις ἀνεκδότοις αὐτοῦ οτικουργήμασιν, ὁ ἔξιστημος αὐτοῦ υἱὸς Ιατρὸς Διογύσιος. Ἀποτίοντες καὶ ἡμεῖς ἐλάχισταν φόρον τα-

βεπμοῦ πρὸς τὴν μνῆμην τοῦ ἔξιστου ἵκείνου ἡν
καταχωρίζεμεν σήμερον τοὺς χαρίεντας καὶ ἀπό τούτους απίχους, περὶ δὲ ἀλλως περιττὴν χρή
πάτην σύστασιν.